

Universitätsbibliothek Paderborn

Rev. P. Francisci Josephi à Rodt Capuccini Anterioris Austriæ Provinciæ. Opus ...

Planctvs Ecclesiæ Et Animæ - Super Caput Primum Lamentationum
Jeremiæ Prophetæ. Allegorice, Et Moraliter Expositus, & Distributus In
Discursus LII. Concionatorios Quadragesimales ... ; Scilicet Liber Vitæ, Et
Excessvs Amoris ...

Rodt, Franz Joseph von

Campoduni, 1680

Discursus IX. Plangit parvulos, magnatum maximè, & præpositorum
scandalis in ruinam trahi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52659)

DISCVRSVS IX.

He.

Parvuli ejus ducti sunt in Captivitatem.
Thren. 1. v. 5.

DE ECCLESIA.

Plangit parvulos Magnatum scandalis in captivitatem, & ruinam trahi.

L Magna erga parvulos affectum Dei Filius contestatus est, quos tanquam perfectionis speculum discipulis suis proposuit, Et advocans Iesus parvulum, statuit eum in medio eorum, & dixit: Amen dico vobis, nisi conversi fueritis, & efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum caelorum. Et iterum, cum discipuli increparent eos, qui parvulos Domino oblatum venerant, quibus manus suas Divinas imponeret; mandavit, ne parvulis accessum ad se intercluderent: *Sinite parvulos venire ad me, & nolite eos prohibere ad me venire, talium est enim regnum caelorum.* Quin imò tanto Zelo

Math. c. 18. v. 3.
Parvuli Christo obvi.

Math. 19. v. 14.

Parvulorum, & pusillorum curam gessit, ut comminaretur expedire ei, qui scandalizaverit unum de pusillis istis, ut suspendatur mola asinaria in collo ejus, & demergatur in profundum maris.

Math. c. 18. cit.

Per parvulos autem & pusillos, non tantum a tate & statura parvuli, sed maximè, (juxta S. Hieronymi mentem) intelligendi sunt *Parvuli malitia*, quos scandalo in ruinam trahi summo opere prohibet Christus. Sed & Propheta noster, non tantum in servitutem Babylonicam tractos luget parvulos, id est infantes, & pueros, sed maximè parvulos malitia scandalis majorum, in perditionem adductos deplorat Ecclesia, quippe (ut

Parvuli malitia.

Scandalizantur à majoribus.

DISCVRSVS

DE ECCLESIA

Cornelius
hic.

(ut insinuat Cornelius) Parvuli, Navitij in fide, vel Religione ducuntur in captivitatem, cum seniorum peccatis, & pravis exemplis in dissolutionem & scelera abducuntur. Quantum ergo deploret Ecclesia hosce parvulos vel in peccati, vel hæreseos captivitatem majorum scandalo ductos, in præsentem exponam.

II.

Scandalū
quid?

Scandalum desumptum est, à græca voce σκάνδαλον, quod idem nobis est, ac offendiculum, quod alteri ad ruinam causam præbet: Hinc scandalum describitur: dictum, vel factum minus rectum, præbens occasionem ruinae alteri. Verbis proximus ad ruinam trahitur, cum in præsentia maximè pusillorum talia verba, vel obscœna, vel alia indecentia proferuntur, ex quibus pusilli facilè ad ruinam occasionem accipiunt. Maximè autem ad captivitatem & lapsum trahuntur pusilli, ac simplices per falsas, & pravas doctrinas, quando nempe simplices, ac scripturæ, sanctorumque Patrum expositionum inexpertes homines ad hæreticos errores ducuntur per perverfas, & à spiritu sancto nusquam intentas, sed à proprio tantum genio, & vertiginoso libertatis spiritu adinventas, S. Scripturæ interpretationes, de talibus illud Psalmistæ intelligi potest: *In viâ hac, qua ambulabam,*

Scandalū
per doct-
rinas fal-
sas.

posuerunt superbi laqueum mihi. Quod de hæreticis bene Augustinus explanat: Nam & hæretici in nomine Christi nobis volunt abscondere scandalum. affirmat quidem Doctor gentium, quod oportet hæreses esse, Deo scilicet eas permittente ad suorum probationem, fidelium exercitationem, & veritatis elucidationem, juxta Expositorum explanationem: Quod etiam ipsa divina Sapiencia jam innuebat: *Necesse est, ut veniant scandala, veruntamen vobis homini illi, per quem scandalum venit.*

psal. 147
v. 4.
S. August.
hic.

1. Corin. 11. v. 19.

Math. c. 18. v. 7.

III.

At quisnam ille homo, per quem in Ecclesiam tale introductum est scandalum, & scandalosa doctrina? An fortè Augustinus, Ambrosius, Gregorius, Hieronymus, Bernardus, Bonaventura, Thomas Angelicus, aut alius qui vis ex SS. Patribus, & Ecclesie Catholicae Doctoribus? Quos Neotherici nostri Sectarij in multis à recta veritatis semita aberasse, & consequenter etiam aliis laqueum ad errorem posuisse, talisque doctrinas subinde docuisse, de quibus durissimam in die iudicij rationem reddituri sint, edicere non verentur. Sed edicere amabo, quos errores contra S. Scripturæ, & aeternæ Veritatis oraculum? Quas falsitates, & hæreses hi sancti Patres docuerunt, ubi & in quo passu crimen falsi

Hoc non
dederunt
SS. Patres

K. 2.

falsi

falsi in pervertendo S. Scripturæ textu commiserunt? Quos jocos obscenos, & insulas lascivias & scurrilitates scriptis suis inseruere? Scripsere forsitan, & effudere tam impuros, scurriles inter pocula discursus, quales Lutherus in Epicuræ sentina profundatus eructavit? de quo etiam circa corruptum scripturæ textum testatur Zvinglius, quod *Christi verba corrumpit, ac depravat*; Cum è contra alij de eodem crimine falsi Calvinum inculpent, ac nominatim Carolus Molinæus, qui in sua Novi Testamenti translatione hisce verbis in Calvinum intonat: *Textum Evangelicum desultare facit sursum versus; vim infert literæ Evangelicæ, & illam invertit, in locis transponit, & insuper addit literæ.* Isti ergo cum suis asseclis fuere, per quos scandalum venit, & per quorû perversam doctrinam tot millena, imò milliones parvulorum & simplicium in Captivitatem hæreticæ pravitatis ducti sunt. Si ergo ille, per quem unicus tantum parvulus fuit scandalizatus, tam sævas meretur tormentorum pœna, it expediret, si ei mola asinaria supenderetur in collo ejus, & demergeretur in profundum maris, quibus pœnis & suppliciis dignus est, qui infinitum parvulorum numerum scandalosâ doctrinâ &

vitâ è claustris, & sinu S. Matris Ecclesie post se in captivitatem errorum traxit, ad instar detestandi illius draconis, qui *caudâ trahebat tertiam partem stellarum celi* & Tertiam (dico) pene totius Europeæ Ecclesie partem? Quantam ergo divinæ iræ vindictam in se scandalorum horum auctores in caput suum congesserunt?

Ut Jeroboam, eximius Machiavellica Politicæ præcursor, decem tribus, quæ à Rege Roboam defecerant, sibi securâ fidelitate addictas conservaret, hinc inde in excelsis vitulos aureos adorandos erexit, ipse suâ malitiâ, & Idololatræ abominacione non contentus, in hoc maxime laboravit, ut reliquum etiam populum post se traheret, ne visitandi templi Hierosolymitani occasione, ad partes Roboam successivè accederent. Hoc ergo maligno excogitato consilio Jeroboam populum sibi devotum, at Deo sacrilegum, & Idololatræ effecit. Contra hoc, maligno concilio, excogitatum scandalum, ita exarsit Deus, ut inexorabili contra eum excandescens furore, non alio deinceps in sacris literis Jeroboam titulo dignetur, quàm *Jeroboam, qui peccavit, & peccare fecit Israel.* Quoties enim in libris Regum de Jeroboam fit mentio, semper contra

Sed Novellantes scilicet.

Zvingli resp. ad Lucher. tom. 2.

Vide Methodum. Card. de Richelieu l. 2. c. 8.

Milliones parvulorum post se traxerunt.

Apoc. 11. v. 4.

IV.

3. Reg. 11. v. 16.

Jeroboam ad Idolatram trahit. f. b. d. i. o. s.

3. Reg. 14. v. 16. Peccare fecit Israel.

contra eum indignabundus hæc verba eructat Deus: *Qui peccare fecit; qui peccare fecit Israël*, ad eum ut quatuordecim, & ultra, vicibus, scandalo irritatus contra eum Deus, hoc identidem scandalum ipsi exprobrat: *Qui peccare fecit, qui peccare fecit Israël.*

Eadem politica usi mag nates in apostasia.

Væ magnatibus, qui ratione politicâ ducti, ut domesticam penuriam monasticis bonis, & foundationibus sublevarent, parvulos secum in captivitatem hæresum traxerunt: *Qui peccarunt, & peccare fecerunt Israël.* Sed durius adhuc iudicium illis, qui non spiritus, sed carnis libertate ducti, Magnatibus suâ perversâ doctrinâ ad defectionem occasionem dedere, & ut eos sibi devotos conservarent, aureis illis vitulis, monasticis redditibus, sacrificare fecerunt: Peccaverunt, & peccare fecerunt Israël. Non minus excusabiles sunt Primates, Præsides, Patres, ac Matres-familias, qui pariter scandalosâ suâ vitâ, & moribus non tantum Deum offendunt, & peccant, sed etiam peccare faciunt Parvulos, eosque secum malo exemplo & scandalo in ruinam trahunt.

Similiter rei Prælati, paren. tes, &c.

2. Reg. 12 v. 1.

David in filio puni- tur.

Graviter David perpetrato adulterio, & homicidio innocentis Uriæ ceciderat, eodem infelicio, quò nec ipse castus sui agnosceret enormitatem, donec Nathan Propheta

turpitudinem commissi sceleris ob oculos posuit. tum primum David errorem suum agnosce- re, & ex contrito summe corde exclamare: *Peccavi Domino.* Tantus, ac tam perfectus erat hic licet unico verbo conceptus contritionis actus, ut delendo penitus peccato sufficeret, attestante Propheta: *Dominus quoque transtulit peccatum tuum: non morieris.* Licet autem non tantum culpa Davidi remissa, sed etiam pœna quoad propriam personam mortem fuerit mitigata; *Non morieris, id est, in propria persona,* (ait Lyranus) *sed in filio tibi nato: Verumtamen... filius, qui natus est tibi, morte morietur.* Sed & hæc filij sui mors, profundè cor David penetravit, ita ut in terram prostratus, jejuniis se affligeret, & ex intimo cordis affectu Dominum pro salute filioli deprecaretur; at inexorabilem invenit divinæ Justitiæ rigorem, & sententiam irrevocabilem: *Statutum; filius qui natus est tibi, morte morietur.* Cur autem tam ardentibus Davidis preces, & cor contritum & humiliatum despicit Deus, quò minus exaudiret, & vitam etiam parvulo condonaret? *Causa subditur (respondet solidè Lyranus) quoniam blasphemare fecisti inimicos Domini, quia homines (addit Lyranus) ignorantes, & mali, ex hoc blasphemaverunt.*

v. 12.

Lyranus sed in hic.

Quia fuit peccatum scandalo sum.

Lyranus hic.

K 3

phema.

phemabant iudicia Dei occulta; dicentes cum iniuste egiſſe, reprobando Saul, & eligendo David, qui ſatis peſora fecerat, quam Saul. Licet enim David perpetratum scelus ſtudioſiſſime celare conaretur, tamen Joab (uti Abulenſis memorat) ad ſe exculpan- dum coram plurimis, qui indignabantur, Uriam ad occiſionem & macellum invidioſe ab eo ductum fuiſſe, literas Davidis hinc inde pro occasione exhibuit, ut culpam non ſibi, ſed Regi imputandam demonſtraret; hinc ergo populus erga Regem averſum gerere animum, rebellionis ſcintillas fovere, & iudicia Dei occulta blaſphemare coepit, quod adulterum & homicidam Sauli praetuliſſet, qui nullius mariti thorum violafſe, aut fidelem ſibi ſervum tam proditoriè mactaſe unquam auditus ſit: hic ergo David per ſcandaloſa ſua delicta blaſphemare fecit inimicos Domini.

Eruditiſſimus Cornelius à Lapide per inimicos Domini non ipſos Iſraelitas, ſed Gentes Idololatræ intelligit, apud quas de Davidis delictis non minus rumor percrebuerat, haſ ergo blaſphemare fecit David: *Ut dicerent: Ecce quam ſceleſti ſunt Iſraelita, Dei cultores, ac imprimis eorum Rex, & propheta David. Hæc- cine ſt ſanctitas populi Dei? Hæc-*

Quo blaſphemare peſora fecerat, quam Saul. Licet enim David perpetratum scelus ſtudioſiſſime celare conaretur, tamen Joab (uti Abulenſis memorat) ad ſe exculpan-

id eſt Iſraelitas perverſos

Cornelius hic.

vel in his gentibus.

cine pietas Regum & Prophetarum? Certe noſtri Dei tales non ſunt, nec vos tales eſſe patiuntur. Concludit porro hanc ſuam ſententiam præfatus auctor hiſce ponderoſis verbis. *Diſce hic, quam grave ſit peccatum ſcandali, præſertim quo fideles infidelibus dant occaſionem blaſphemandi Deum. Quod graviſſimum ſandali peccatum Deus utique inultum eſſe non patitur.*

Miramur ſubinde, quod Deus modernis temporibus per iteratas plagas Chriſtianum populum affligat, miramur, cur Deus quaſi ſupra puſillum Catholicorum gregem miſereri oblivifcatur, & in ira ſua contineat miſericordias ſuas, iteratis ſemper in nos flagellis advertens? ſed quid miramini, & populi fideles, ultricem Dei manum, nunquid vos eam provocatiſtis, & adhuc continuo provocatiſtis, dum ſcandaloſa veſtrâ vitâ blaſphemare feciſtis, & adhuc blaſphemare facitiſ inimicos Domini, infideles populos, & hæreticos, qui videntes Catholicæ populi gravia delicta cum Amonitis, & Philifteis obijciunt nobis: Ecce, quam ſceleſti ſunt Catholici, Dei cultores? Hæcine eſt ſanctitas populi Dei, præſertim ſi diſſolutum viderint Clericum, aut Religioſum, ſi minus exemplarem Antifititem, aut Principem

VI.

unde tot flagella.

Niſi ob ſcandala ſa peccata

pem: Hæcine, exclamant, est pietas Regum & Prophetarum? Hæcine sanctitas personarum Deo dicatarum? Blasphemare hoc modo incipiunt ex scandalosa fidelium vita, inimici Domini.

Salvianus
l. 4 de Gu-
bern. Dei.
Ecclesiam
contemp-
tibilem
faciunt.

Hoc malum peculiariter tantum (uti notat Salvianus) Christianorum (imò Catholicorum) est, quia per eos blasphematur Deus, qui bona dicunt, & mala faciunt, qui ut scriptum est, Deum verbis confitentur, factis autem negant. Et quidem hæc ipsa facta scandalosa, sunt, ob & per quæ ab inimicis Domini blasphematur, & Ecclesie sanctitas contemnitur. Quòd optimè confirmat, & notat Chrysostomus his verbis: Quia quando vel paruum delictum vident nostrorum, statim linguam excuunt, simul contra omnes, & ex unius delicto, totam Christianorum gentem judicant. Aded ex uno membro, totius corporis tabem æstimant, quânto magis si non unum, sed plura membra infecta videant?

Io. Chry-
sost. serm
15. in E-
pist. ad
Rom.

VII

Solymanus Turcarum Imperator præterito sæculo Christianorum fines infestans, cum tantis sceleribus, ac impudicis fæminis, gulosis & ebriolis gluttonibus Christianorù castra referta esse intellexisset, parù sibi à Christianorù castris timendù dixit, cum nõ nisi vel cù ebriosis, vel fæminis sibi pugnandum

Solymanus
con-
temnit
Christia-
nos.

foret, ac in tantum Christiana vitæ ac Religionis sanctitatem contempfit, ut vel ipsos suos Mahumetanos Christianis non inferiores judicaret, imò illos tales esse non pateretur. Et quia populus Christianus scandalosâ vitâ sua blasphemare fecit inimicos Domini, meritò ipforum Saracenorum armis in eum Deus animadvertit, & eorum jugo Christianas gentes subjecit, per quas nomen Domini fuerat blasphematum. Serio tales hortatur Paulus: Absque offendiculo estote Judæis, & gentibus, & Ecclesie Dei. Absque offendiculo, id est, scandalo (glossatur Intellinearis) estote Judæis & gentibus, quæ non sic arguantur (addit eadem glossa) sed in suo errore confirmantur. Nam licet diu & Saracenos & hæreticos, increpemus, & diris devoveamus cum suis erroribus, & tamen vitam illis non absimilem ducamus, non sic arguendo convertuntur, sed in suo errore confirmantur, blasphemantes nomen Domini. Cùm è contrario per vitæ exemplaris splendorem, & condescensionem, Conversi isti vel illi, in fide magis stabiluntur, & non conversi ad fidem attrahuntur, ait Lyranus.

Ob scan-
dalosam
viam.

1. Corin-
c. 10. v. 32

Glossa
Lutheri.

Lyranus
hic.

VIII:
Daniel. c.
10. v. 17.

Ardentibus precibus apud divinam majestatem instabat Daniel, ut demum populus Hebraus à Babylonico jugo se-
grega-

gregatus, liber in patriam dimitteretur, fuis diu lacrymis, & precibus parum effecisse videbatur Propheta, donec tandem felicem nuncium ei attulit Angelus (quem multi S. Gabriel Archangelum populi Judaei Custodem fuisse aestimant) exauditas scilicet fuisse preces suas, ac populum pro voto in Palaestinam reducendum. Causam verò retardationis adiunxit idem S. Archangelus: Princeps autem regni Persarum, id est, Angelus (juxta expositionem Interlinearis glossæ) hoc est, Custos Angelus Persarum, restitit mihi viginti & uno diebus, & ecce Michael unus de Principibus primis, venit in adiutorium meum.

Glossa
Interl.

Angeli
pacis quo
modo sibi
contrarij.

Lyranus
hic.

Custos
Persarum
Indeos
servari
petijt.

Magnum hinc exoritur dubium, quanam hæc contrarietas fuerit Angelorum? Cum enim Angeli, boni sint Angeli pacis, aestimat S. Hieronymus, quod malus Angelus restiterit Custodi Angelo Judæorum; verum S. Gregorius, & alij cum glossa aestimant præcisè de bonis Angelis hinc sermonem esse, ubi tamen notat Lyranus; Non tamen inter Angelos sanctos est contrarietas voluntatum simpliciter, quia voluntates eorum sunt conformes divinæ voluntati, quia tamen de futuris ignorant, quid Deus velit, idè aliquando consulendo Deum de aliquo futuro circa populos, quibus præsent, allegant merita contraria,

& sic dicuntur resistere ad invicem, sed quando revelatur eis super hoc divina voluntas, simpliciter concordant in ea. Hac ergo factâ suppositione judicat Hugo Carensis, restitisse Principem & Custodem Angelum Regni Persarum Custodi Judæorum in dimittendo populo, ut populus Persarum, in-
ter quos erant in fide unius Dei per per eos in eos edoceretur & exemplo ad eus-
cultum traheretur. *ut per eos in fide aduc-
veretur.*

In præterito Suecico cruento bello per quatuor pene lustra protracto, gemebat, & suspirabat Germania nostra pacem, nec dubium, quin & Princeps Imperij Romani, Custos scilicet Angelus ejusdem, omni-
umque Provinciarum Catho-
licarum pro impetranda nobis pace ferventer apud Deum interefferint; sed vereor, ne & Princeps Regni Suecorum, & omnes simul cum eo Septentrionalium Provinciarum Custodes Angeli restiterint, optantes, ut crediti sibi clientes ad bellandum ab Aquilone hæresibus infecto ad partes nostras copiosius transirent, urbes & Provincias Catholicorum occuparent, ut scilicet A Catholicis Principes & milites à Catholicis in vera fide edocerentur, & in cognitionem Ecclesie Romanae devenirent, nam prius Religiosos & Clericos tanquam quædam monstra infernaliam, Pa-
pam

IX.

Catholicis
miscens
hereticis.

Vi hi il-
lorum con-
sortio con-
vertan-
tur.

pam tanquam Antichristum ab-
horrentes, posthac cum iis cœ-
père miscere colloquia, eorum
mores approbare, de contro-
versis fidei confidenter discursu-
re, ita ut in vera fide multi e-
docerentur, alij autem mitiora
saltem de fide Catholica sentien-
tes, in patriam reversi, longè
diversa, quàm edocti fuerant,
nuntiarent, quò factum, ut non
tantum ipsa Sueciæ Regna, sed
ex singulis omnino serenissimis
familiis Romani Imperij, qui-
dam ad fidem Romano-Catho-
licam accesserint, prout in Con-
cione festi Epiphaniæ fufius de-
duxi: Ita ut prudentes quique
congruenter judicent, ex hoc
capite Romanæ Ecclesiæ plus
profuisse bella Suecica, & Aca-
tholicorum irruptiones, quàm
obfuisse, & illud, quòd nobis
fuit in pœnam, hostibus fuisse
ad eruditionem, & conversionem.

Idem occasione vel mercan-
tiæ, vel videndarum regionum
linguarumve exterarum addif-
cendarum, hodiè que contingit,
dum Lutheranorum, Calvini-
starum, Zvinglianorum, &c.
non pauci, regiones vel nostras,
vel Gallicas, aut Italicas fre-
quentant, & Romam, Viennam,
Parisios, &c. inhabitant, quòd
summo opere Principibus illo-
rum Angelis placet, ut inter
nos in vera fide doceantur, &

P. Franc. Josephi Op. IV.

bono Catholicorum exemplo
ad Religionem Catholicam, &
sinum Ecclesiæ attrahantur.

Siquidem autem pusilli tales, & ignorantés, hæretici inter Catholicorum consortia scandalosam vitam, virgines lasciviâ squalidas, Sacerdotes & Prælatos sub mundanis curis gementes, Religiosos dissolutos videant, incipiunt blasphemare bonum nostrum nomen, Catholicam scilicet Religionem, fidem, doctrinam, Ecclesiam. Sed vae talibus, qui blasphemare faciunt inimicos Domini! Vae mundo à scandalis? Vae homini illi per quem scandalum venit! Melius tali foret, ut mola asinaria suspenderetur collo ejus, & demergeretur in profundum maris.

Tanta revera est gravitas scandali, quo occasio blasphemandi inimicis Domini, & ruinæ pusillis datur, ut citius quis subire pœnosam mortem, quàm in minimum consentire scandalum deberet.

Generosissimum in hoc toti orbi præstitit exemplum nonagenarius, senio confectus, sed zelo legis adhuc ferventissimus Eleazarus; jussit hunc immanis Rex Antiochus, aut mori, aut contra Legem, carnem porcina manducare. At ille gloriosissimam mortem magis, quàm odibilem vitam

L.

com-

Sed vae
scandalis-
tantibus!

Rom. 14.
v. 16.

X.

2. Mach.
c. 6. v. 18.

Eleazar complectens voluntariè præbat ad supplicium. Erant qui commiseratione erga venerabilem viri senectutem ducti, persuadere saltem ipsi conabantur, ut carnes, quibus vesci licebat, secretò offerri sibi pateretur, & simularet tantùm, se manducasse, sicut rex imperaverat, de sacrificij carnibus, & sic à morte liberaretur. Sed quid ad hæc venerabilis senex? Non planè conservanda vitæ modum, sed cogitare cœpit ætatis ac senectutis suæ eminentiam dignam, & ingentis nobilitatis canitiæ, atque à puero optimæ conversationis actus, &c. mori ergo, quàm vel simulare legis transgressionem maluit. Non enim

Mori maluit: quæ scandali- zare. ætati nostræ dignum est (inquit) fingere, ut multi adolescentium arriscentes Eleazarum nonaginta annorum transisse ad vitam alienigenarum, & ipsi propter meam simulationem, & propter modicum corruptibilis vitæ tempus decipiantur.

Majorem curam Eleazarus, qui unus de primoribus scribarum erat, habuit evitandi scandali pusillorum, quàm propriæ vitæ; Serio ex hoc monet meus Doctor Seraphicus; quàm periculosum sit, per scandalum perdere proximum, ostendit Eleazarus, legitur enim, quod se perdidit corporaliter, ne proximos perderet spiri-

S. Bonav.
serm. 2.
sc. 3.
Pent.

Augustinus: Eleazarus S. Augustinus maluit vitam suam tormentis obicere, quàm cuiquam perditionis Magister existere. Hæc Bonaventura.

Notate ergo venerabiles senes, & cogitate venerandam canitiem vestram, considerate Præsules & Principes, & cogitate dignitatis & nobilitatis vestræ eminentiam, perpendite Clerici & Religiosi, statûs, & professionis vestræ celsitudinem; recordamini Patres & Matresfamilias, obligationis vestræ magnitudinem; Cavete, cavete, ne culpâ vestrâ parvuli ducantur in captivitatem, & ne vos illis perditionis Magistri existatis, potius vitam vestram tormentis obicere parati sitis; potius vos corporaliter, quàm parvulos spiritualiter perdere eligatis. Cavete ne per vos blasphemetur nomen Domini, & ne blasphemare faciatis inimicos Domini, sed tali vitæ exemplo omnibus præluceat, ut per vos Deus glorificetur, & proximus ædificetur, ut conversi in fide magis stabiliantur, & non conversi ad fidem attrahantur, sic planctum Ecclesiæ nostræ militantis in terra convergentes in gradium, cum triumphante etiam gaudebitis in cœlis, Amen.

DISCUR-